

Відкриття меморіальної дошки у ДНЗ «Запорізьке машинобудівне вище професійне училище»

Приходить день, коли сучасне стає минулим, коли будуть говорити про безіменних героїв. І хотілося, щоб всі знали, що не було героїв безіменних, а були люди, що мали своє ім'я, своє обличчя, свої мрії та надії.

Про солдатів неоголошеної війни в республіці Афганістан було багато репортажів, есе, статей журналістів і письменників. І звичайно, помітно, що в суспільній думці на проблему «афганців» існує дві точки зору: одні вважають їх загубленим поколінням, інші – найкращою частиною нашого суспільства, людьми, які винесли зі страшних випробувань здатність до безкомпромісних вчинків, вміння прямо говорити «так» і «ні».

Битви закінчуються, а історія вічна. Пішла в історію й війна в республіці Афганістан. Але ще довго будуть тривожити всіх нас голоси загиблих та живих – війни не проходять безслідно. Ніким і нікому не оголошена, вона потребує глибокого осмислення. Нема такого комп'ютера, щоб виявити всі її уроки, політичні і воєнні, такі необхідні для нашого суспільства, для важких процесів, що відбуваються в ньому зараз, і для кожної окремої людини.

1 вересня 2014 року на будівлі навчального корпусу ДНЗ «Запорізьке машинобудівне вище професійне училище» в урочистій атмосфері була відкрита меморіальна дошка, присвячена герою війни в республіці Афганістан, колишньому учню цього училища Іванченку Едуарду Анатолійовичу, посмертно нагородженому орденом «Червоної зірки», одному з тих, хто не повернувся з цієї страшної неоголошеної війни.

На мітингу, на честь цієї події, були присутні воїни-афганці, адміністрація, педагоги, вдова Едуарда, учні.

Мітинг розпочав голова організації ветеранів Афганістану м. Запоріжжя Шепелев Георгій Іванович. Він говорив про те, що дуже дорогою ціною розраховувались наші воїни за інтернаціональний обов'язок, ціною власного життя. Що ми знаємо про цю війну, що розтягнулася на довгі 10 років? Про неї можна розказати мовою цифр, жахливих і страшних. 620 тисяч військових обмеженого контингенту радянських військ взяли в ній участь. 70% всього особового складу перенесли контузії, поранення, були покалічені. 14453 людини загинуло.

За всіма цими страшними цифрами материні, вдовині та сирітські сльози...

Учні поклали квіти біля меморіальної дошки, пам'ять героїв вшанували хвилиною мовчання.

І нехай цей пам'ятний знак завжди буде місцем нашого єднання, нашої віри в світле і мирне життя.